

торбата и си казва: Господъ чу молбата ми. Това била къщата на единъ банкеръ. Касата му била близо до прозореца, и той, като броилъ паритѣ си, забравилъ да я затвори. Този бѣденъ взима паритѣ, и радостенъ отива дома си, но рече да се моли, касата изпжвка прѣдъ очитѣ му, Молилъ се часъ, два, обаче молитвата му стига до торбата, и по-нагорѣ не отива. Може би, трѣбва да направя нѣщо, казва си той. На другия день сутринята пакъ започва да се моли. Десетъ деня наредъ се молилъ, но молитвата му не могла да се качи нагорѣ, все торбата изпжквала отпрѣдъ му. Взима той торбата, отива при банкера и му казва: „Азъ взехъ тази торба отъ тебе и не бихъ я донесълъ, но не мога да се моля Богу. Знаешъ ли защо взехъ торбата ти? Имамъ много дългове да плащамъ“. Тогава банкертъ му казалъ: „Хайде, ще ти дамъ половината отъ тѣзи пари, плати си дълговетъ“. Туй желание на христианина, да има тази торба и да плати дълговетъ си е добро, но начинътъ, чрѣзъ който той се домогва до паритѣ, е лошъ. Дългътъ е зло, но има и друго зло. Ти може да платишъ дълговетъ си на хората, но дойдешъ ли до Господа, Господъ не те приема. И на Него имашъ да давашъ нѣщо. Кое е по-добрѣ, да уредишъ смѣткитѣ си хората, или да уредишъ смѣткитѣ си съ Бога?—